

פרולוג

מסגד מחמודיה, יפו, תשפ"ג

שני רכבים אזרחיים מסוג סיטרואן ברלינגו עצרו בזה אחר זה סמוך לכיכר השעון המפורסמת ביפו. כל אחד מהם פרק מתוכו חמישה אנשים והמשיך בנסיעתו. הם היו חמושים מכף רגל עד קודקוד.

בלי לומר מילה, התפצל הכוח האלמוני באופן מוסכם. חבריו הקיפו את המסגד העתיק, עטור השיש והאבן, מכל שעריו. בהינתן האות, ואולי אף בלי שניתן, הם הסתערו פנימה. המסגד היה ריק מאדם בשעת לילה זו, אך דבר זה לא הפריע להם. הם היו ממוקדים במשימה.

בפאתי אחת משלוש החצרות המרכיבות את המסגד, התקבצו באותה עת חמישה מראשי משפחת הפשע אבו-ח'ליל. המשפחה, שמנתה עשרות פעילים, הטילה את אימתה על המדינה כולה. אנשיה לא בחלו בשום אמצעי. המוניטין המפוקפק והאכזרי שיצא להם, הטיל מורך גם בליבותיהם של גורמי פשיעה אחרים.

האכזריות הייתה שמם השני של בני משפחת אבו-ח'ליל. רק לפני כמה

ימים החנה אדם תמים את רכבו בחנייה שאחד מראשי המשפחה החשיב לחנייתו הפרטית, והוא מצא את עצמו מוטל מדמם על האספלט החם עד שפרחה נשמתו. זאת, ללא כל התרעה מוקדמת. הבאים אחריו כבר ילמדו לא לחנות שם.

בני המשפחה המורחבת עסקו בתחומי פשיעה רבים שהעשירו את כיסם. עם שילוב זה של אלימות בלתי מסויגת, עוצמה רבה ויכולת כלכלית, אף אחד לא העז לעמוד מולם. שמועות עקשניות טענו שהם מחוברים היטב גם לגורמים בכירים בשלטון המקומי ובכנסת. את חלקם 'קנו' בבצע כסף, ואת חלקם באיומים אפקטיביים שהביאו לגיוסם המלא.

גם המשטרה, טענו השמועות, נמצאת בכיס שלהם. אולי בגלל שכל חוקר שניסה אי פעם לחדור לענייניהם נמצא ללא רוח חיים אחרי אלימות קשה. הם מעולם לא הסתפקו בהרג סתמי.

כעת, בשעת לילה מאוחרת, התכנסו מנהיגי משפחת הפשע במסגד השקט. הם נהגו לקיים את מפגשיהם החשובים דווקא שם, היכן שאיש לא מעלה על דעתו להיכנס בשעות הלילה. גם יהודים לא נכנסים לשם. באותו מפגש נכחו ראש המשפחה איברהים אבו-ח'ליל, טיפוס מחוספס ומתוחכם שנחשב ל'מוח' של המשפחה ולאדם אכזר ונטול רגשות. מלבדו, נכחו שם שלושת ילדיו מאשתו השנייה פאטמה, שכל אחד מהם מחזיק 'תיק' אחר בארגון המשפחתי. אחד בתפקיד איש הכספים, השני על תקן של איש ביצוע והשלישי שימש כשר החוץ של הארגון בזעיר אנפין. אדם נוסף היה מחיילי הארגון הבכירים שאחראי על גיוס חיילים זוטרים. הם עסקו באותה שעה בתכנון שוד מזוין בסניף בנק מזרחי-טפחות בפתח תקווה.

מחוץ למסגד ניצבו שבעה מאבטחים. עליהם הוטלה המשימה לאבטח את הפגישה ולא לאפשר כניסה לאיש. הפקודה הייתה ברורה: מי שינסה להיכנס לאחר שסורב על ידם – נורה מיד. בלי משחקים. היה זה דפוס פעולה קבוע של משפחת אבו-ח'ליל, שנהגה לבצע פעולות בפרופיל גבוה. ביטחונה העצמי בכך שאיש לא יוכל להעמידה לדין, הביא את אנשי המשפחה לעשות ככל העולה על רוחם. גם אם מדובר בהרג של אזרחים חפים מפשע ובלתי מעורבים באמצע הרחוב, דבר הנוגד את הקודים המקובלים אפילו בקרב ארגוני פשיעה.

רעולי הפנים שירדו מרכבי הסיטרוואן בעלי מנוע הדיזל הרוטט והרועש, התמקמו במרחק ראייה מהמאבטחים החסונים. הם לא חששו. רגע לפני שיפרצו פנימה, הם וידאו שוב שמשתיקי-הקול מוברגים היטב על אקדחיהם. כמות התחמושת שנשאו עליהם הייתה יכולה להספיק ללחימה של יומיים בלב הקאסבה של ג'נין. ממרחק בטוח, בתזמון מושלם, הם ביצעו ירי מדויק לראשם של המאבטחים בכל אחד משערי המסגד. אין סיבה לנסות לירות על פלג הגוף העליון, שמן הסתם מוגן באפודים חסיני ירי. היריות השקטות פילחו את פדחתם של שבעת המאבטחים. הם נפלו והתקפלו בזה אחר זה כמגדלי התאומים בשעתם.

מיד לאחר מכן הסתער הכוח האלמוני פנימה, אל תוך לועו החשוך והמאיים של המסגד. הוא בלע אותם אחד אחרי השני. בדריכות ובריכוז נעו מכמה כיוונים לעבר החצר הפנימית, שבה נערכה ההתכנסות החשאית של מנהיגי ארגון הפשע. כעבור שניות אחדות התאחדו שוב על מפתנה של החצר. באמצעות מבטים בלבד, הסכימו על תזמון הפריצה המדויק. הספירה הווירטואלית החלה. כשהגיעה לסיומה, שמונה מאנשי הכוח פרצו פנימה באקדחים שלופים. הם זיהו בוודאות את חמשת המנהיגים של משפחת אבו-ח'ליל ופתחו עליהם באש תופת. השניים האחרים חיפו על הכוח מבחוץ וידאו שאיש לא מתקרב.

תוך דקה ושלוש שניות שכבו החמישה על רצפת המסגד שצבעה השתנה במהירות לאדום. אחד מרעולי הפנים, כנראה בעל הכשרה רפואית, ניגש לכל אחד מהם ורכן מעליו כדי לבדוק דופק. הוא הניח שתי אצבעות על מיקום ידוע בגרון, והרחיק אותן ברגע שהבין כי הדופק איננו. רק אחד מהם, איש הכספים, הראה סימני דופק. רעול הפנים כיוון אליו את נשקו וירה בו פעם נוספת כדי לוודא הריגה. עכשיו כבר לא ניכר בגופו כל סימן חיים. המשימה הושלמה.

למרות שלא אמרו דבר ולא עשו שימוש במערכת קשר, מיד כשיצאו מהמסגד הגיחו שני רכבי הברלינגו סמוך לכיכר השעון ובלעו אותם. הם נעלמו באופק כאילו מעולם לא היו שם.

רק סמוך לדמדומי הבוקר, כשהמואזין מתמוד אבו-סנין פתח את השער כדי לקרוא בקול את ה"אד'אן" לפני תפילת הפג'ר הנאמרת עם שחר, נגלתה

לעיניו תמונת הזוועה. מזועזע בהה בשטיחי המסגד שנספגו בדמם של חמשת מנהיגי משפחת הפשע המפורסמת. המראה המבעית, ואיתו הידיעה שעכשיו ייפתח מרחץ דמים אלים במיוחד ברחוב הערבי, הכניעו את נפשו הרכה של המואזין. הוא היה אדם נוח לבריות, ולמרות היותו איש דת מובהק שהתמסר לאסלאם בכל מאודו, דגל במתינות וסובלנות. טוב ליבו לא עמד במעמסה הרגשית שהמחזה המחריד העמיד בפניו. הוא התמוטט במקום.

תושבי יפו, שהיו רגילים לקריאות המסורתיות של הכרזת האמונה האסלאמית, ה"שאהדה", והמילים א-צֻלַאתַתְּ חִי־רֵ-מֵן א-נְנוּם ("התפילה טובה מהשינה") הנאמרות פעמיים, חששו לגורלו של המואזין האהוב. הוא מעולם לא פספס בעשרים ושלוש השנים האחרונות את קריאת ההשכמה. תוך שעה כבר היה המסגד עמוס בסקרנים רבים, כולל כאלה שמעולם לא נהגו לדרוך בו. כולם נהרו לצפות בפלא שדקה קודם לכן איש לא יכול היה להעלות בדעתו. במקביל להתגודדות, הועלה המואזין על אמבולנס של מד"א לקבלת טיפול רפואי.

שוטרי מז"פ שהוזעקו למקום הגיעו באיחור ופתחו בחקירת הזירה. הם זיהו את המחוסלים בוודאות, נטלו דגימות דם והתחקו אחר מסלול היורים. חלקם יצאו החוצה ואספו חומרים ממצלמות אבטחה במרחב כולו. לאחר כשעתיים עזבו את הזירה עם כל הממצאים שעלה בידם להשיג.

על אף שכבר היו מנוסים בזירות פשע ונכחו ביותר מאחת בחודשים האחרונים, הזירה הזאת הייתה חריגה בכל מובן אפשרי. "זה הרגיש כמו פשיטה של צבא", תיאר אחד הקצינים במקום מול המיקרופונים החטטניים של התקשורת. תחושת הכאוס שממילא שררה בישראל, הועצמה שבעתיים. "התחושה: איבוד שליטה מוחלט", סיכמה זאת ביום שלמחרת כותרתו של אחד הטורים המושחזים, בציטטה שזכתה למובאה בעמודו הראשון של היומון הנפוץ במדינה.

משרד ראש הממשלה, קריית הממשלה, גבעת רם, ירושלים

לפנות ערב נאספו סביב שולחן ראש הממשלה כל ראשי זרועות ביטחון הפנים של ישראל. מפכ"ל המשטרה רוני דנינו התכבד לפתוח את השיבה.

"כרגע אין לנו אינדיקציות מדויקות, אך בהתאם לממצאים שונים בזירה, אנו נוטים להאמין שמדובר בחיסול חשבונות בין ארגוני פשיעה מוכרים", הצהיר.

"ואיך זה מסתדר עם היקף התחמושת והירי שהיו שם?" הקשה השר לביטחון לאומי, מרדכי אשכנזי.

המפכ"ל הרהר פחות משבריר של רגע. "אכן, הזירה נראתה כמו אחרי פשיטה צבאית. זה פחות אופייני לארגוני פשיעה ולכן אנחנו בודקים את כל הכיוונים האפשריים, אבל היו שם עדויות לכך שמדובר בסגירת חשבונות. ידוע לנו שארגון אבו-ח'ליל חיסל לאחרונה אישיות בכירה בארגון מתחרה, לכן יש לנו סיבה להאמין שמדובר בפעולת נקמה על מותו. שני הארגונים מתחרים על הכתר וחיסולם של חמשת מנהיגי אבו-ח'ליל והמאבטחים שלהם מחליש את הארגון לחלוטין ומעניק את הבכורה למתחרה. כל המניעים מובילים לשם", הסביר. "בנוסף, סמוך לזירת הרצח מצאנו כתובת גרפיטי שלועגת לארגון אבו-ח'ליל ומאיימת על אנשיו. ראינו גרפיטי כזה בכמה מוקדים בארץ, ואנו נוטים להאמין שהמקור הוא מארגון מתחרה".

"זה נשמע הגיוני, אבל אתם צריכים למצות את כל כיווני החקירה", הורה השר. ראשים נוספים נעו סביב השולחן בהסכמה.

שניים מיושבי השולחן, ראש הממשלה עוזי רזונבלום והיועץ לביטחון לאומי יוסי קופל, נראו קפוצים ודרוכים לאורך השיבה. קופל נענע את רגליו בעצבנות. שרק ייגמר כבר, חשב. הוא לא היה צריך להביט בפניו של ראש הממשלה כדי לדעת שהוא חושב את אותו הדבר. מאז ומתמיד הקדיש עוזי רזונבלום משקל רב, יש אומרים רב מדי, לתדמית הציבורית. קופל היה בטוח שסיקור המשבר בתקשורת מעסיק אותו גם עכשיו.

"בואו נתקדם", האיץ ראש הממשלה ביושבים. "מה כותבים בהודעה המסודרת לעיתונות?"

קופל גלגל את עיניו כמי שכבר הותש מהודעות לעיתונות. האחרים בשולחן החליפו מבטים. גם הם נדהמו כל פעם מחדש מהדהירה של עוזי רוזנבלום למחוזות הנראות. מדינת ישראל מוכת הפשיעה והטרור גורמת לו לעסוק באובססיביות יתרה בהודעות לעיתונות במקום לשקוד על פתרונות.

“רגע לפני ההודעה לעיתונות”, קטע אותו השר לביטחון פנים, “מה אתה, כראש הממשלה, מתכוון לעשות כדי לטפל בפשיעה הזוקפת את ראשה מיום ליום?”

“פתרונות?” התרעם ראש הממשלה. “אתה השר לביטחון לאומי. אתה אמור לספק לי הצעות לפתרון!”

השר אשכנזי היכה על השולחן באגרופו. “איך אספק פתרונות אם הייעוץ המשפטי ובג”ץ מחריבים כל אפשרות? אתה צריך להוביל מהלך שיקנה סמכויות למשטרה. כיום אין לנו שום יכולת לעשות משהו ולפעול כדי לדכא את הפשיעה. אם נעצור את אנשי ארגוני הפשע החשודים, הם ישוחררו יותר מהר ממה שאתה מוציא הודעות לעיתונות.”

ראש הממשלה הסתכל ישירות בעיניו של קופל כמי שמתחנן להצילו. תעשה משהו, זעקו עיניו של רוזנבלום. קופל הבין את המסר.

“חברים, אנחנו עובדים על תוכניות מקיפות לצמצום ומיגור הפשיעה. זה לא לוקח יום או יומיים. נדרשת סבלנות ואורך רוח. אני מצפה מהמשטרה שתעשה את עבודתה ותגיע לפורעי החוק, מי שזה לא יהיה. לאחר מכן נמשיך לדון”.

סמכותו של קופל הצליחה להדוף את הטונים הגבוהים שעלו לאורך הפגישה. מיד לאחר שסיים את דבריו, דובר ראש הממשלה, גיל רוזן, נכנס עם טיוטת הודעה מודפסת וחילק כמה עותקים ממנה למקבלי ההחלטות מסביב לשולחן.

- הודעה לעיתונות -

בהמשך לאירוע האלימות ביפו, משטרת ישראל מעריכה כי מדובר בסגירת חשבונות בין ארגוני פשיעה המוכרים למשטרה. משטרת ישראל, בתיאום עם משרד ראש הממשלה והמשרד לביטחון לאומי, פועלים כדי למצות את הדין עם הפורעים. אנו ממשיכים לפעול על מנת לספק ביטחון ושלווה לתושבי ישראל.

לאחר מקצה שיפורים ואי אלו דיוקים לבקשת המפכ"ל ודובר משטרת ישראל, הופצה ההודעה בכל המדיות התקשורתיות האפשריות. מבחינת ראש הממשלה האירוע הסתיים. הוא התרומם מכיסאו וסימן ליועצו יוסי קופל להיכנס ללשכתו.

ארשת פניהם של השניים השתנתה באחת ברגע שנסגרה הדלת מאחוריהם.

“אני חושב שאנחנו צריכים לחגוג”, אמר רוזנבלום בחיוך גדול.

“זה עובד!” הסכים איתו קופל, מחכך את ידיו בהנאה. “משפחת אבו-ח'ליל לא תחזור להיות מה שהייתה. העבריינים האלה כבר לא יעשו בעיות, והם רק הראשונים ברשימה. עם הזמן נבוא חשבון עם כולם. הם יבינו שלא משתלם לעסוק בפשיעה”.

ראש הממשלה הנהן. “אני משבח מאוד את הפעילות שלך והרעיון יוצא הדופן. אני יודע שזה ידרוש מאיתנו, בדיוק כפי שאמרת, הרבה קור רוח ויכולת ספיגה, אבל אם התוכנית תמשיך לפי התכנון, נוכל להגיע ליעד. כסף שלא נשאר בידי משפחות הפשע לא ייתרם למטרות טרור. נשק שלא זולג מחיילי משפחות הפשע אל הכנופיות, בולם התארגנויות טרור. ככל שנעשה את זה, יפחת האיום מצדם של ערביי יהודה ושומרון. תשמע, קופל”, גוון קולו של עוזי רוזנבלום היה לפתע נחרץ מאוד. “אתה מוכרח לוודא שהיתרון נשאר בידים שלכם והמסר עובר. אם עבדת נכון, המשטרה לעולם לא תעלה על זה. ניתן לה להמשיך להתבוסס בקביעה שמדובר במלחמת כנופיות. אבל בלי טעויות, אני מזהיר!”

קופל חייך מלוא הפה. “כמובן אדוני. הכול ימשיך כמתוכנן”.

השניים נפרדו.

דירת מסתור במרכז הארץ, מיקום מדויק לא ידוע

כוח המשימה הסודי פרק מעליו את נשקו ואפודי המגן שעטה על עצמו. הלוחמים הסירו את כובעי הגרב שכיסו את פניהם. הם היו ערניים למדי, כאילו לא היו ערים לילה שלם. "וואו, חזרתי אחורה בזמן", אמר אחד מהם, בחור חסון ומיומן בשם אמיר נורקין. "כמו דז'יה וו. אותו אדרנלין מוכר וקצב רי. הייתם פשוט מעולים".

עשרת הלוחמים מזגו לעצמם שוטים של וויסקי והשיקו אותם אלה באלה. "לחיי כוח המשימה!" הכריז נורקין בקול. האחרים חזרו אחריו, מחייכים בסיפוק.

נורקין רוקן את הכוסית שלו בלגימה אחת. "עכשיו תחזרו לעיסוקיכם ותנסו לנוח קצת. מחר בערב יוצאים למשימה נוספת. היעד שלנו מחר הוא בחור בשם נזים עליאן, ראש ארגון הפשע הערבי 'עליאן'. מדובר באדם מסוכן מאוד שנוהג להרוג את מתנגדיו כמו ידיו. הוא לא סומך על החיילים שלו ונוהג להסתגר תכופות. הוא פרנואיד ידוע שנוקט באמצעי זהירות. המשימה היא, כמובן, להוריד אותו בלי משפט. הוא חייב לסיים את חייו עם פרופיל תקשורת גבוה. המטרה שלנו היא שכל ארגוני הפשיעה יבינו שאינם בטוחים עוד".

הצוות הנהן ולגם את שאריות הוויסקי שנצטברו בשולי הכוסות הקטנות. כל אחד מהם אסף את תיקו האישי, השאיר את ציודו הטקטי ואת הנשק בלוקר מיוחד שהוטמן בדירה ועזב את הדירה בפערים של דקות ספורות מחברו. אף אחד מהם לא רצה לעורר חשד.

רק לאחר שאחרון הלוחמים עזב את החדר בדרכו לביתו ולענייניו, חייג נורקין מטלפון מאובטח ליוסי קופל. "המשימה בוצעה", אמר קצרות. "העלנו למעלה את כל חמשת החומשים".

קופל היה שבע רצון. "כמובן, כולם יודעים שהצלחתם. ברכות".

רחוב עזה, בית ראש הממשלה, כמה שבועות מאוחר יותר

כוחות ביטחון רבים הקיפו את מעון ראש הממשלה שברחוב עזה. מאז פונה הבית ברחוב בלפור לאחר תקרית המנהרות והצורך הברור שנוצר בשיפוצו, נהרס המעון הממלכתי עד היסוד. עתה נשכרה וילה מבודדת למדי בפאתי רחוב עזה ושימשה כמעונו הזמני של ראש הממשלה. "אין יותר קבוע מזמני", המהם עוזי רוזנבלום בהשלמה, יודע שהשיפוץ בבית ברחוב בלפור יארך מספר שנים. ראש הממשלה שיכהן בעוד עשור, או אפילו שניים, ייהנה ממנו.

כעת, עברה ניידת טיפול נמרץ את המחסומים והחליקה באיטיות מגושמת לרחבה שמחוץ למעון. אורותיה היו כבויים וכך גם הסירנה. מתוך השקט המלחיץ הגיחו שני פרמדיקים עם מיטב הציוד ועלו במהירות לחדר האירות.

על השטיח הדהוי למחצה הבחינו בשליח המיוחד יוסי קופל שרוע על הרצפה. ראש הממשלה עוזי רוזנבלום וראש המוסד תומר וייס רכנו מעליו בבהלה, לצידם אנשי סגל נוספים ומאבטחים. קופל התמוטט במהלך פגישה משולשת ואיבד את הכרתו. אנשי הסגל והמאבטחים האישיים ניסו להעניק לו עזרה ראשונה, אך הניסיונות כשלו וגם הדופק נעלם. מקרה נט"ן קלאסי.

אחד הפרמדיקים רכן לעברו ובדק דופק ונשימה. הוא הרגיש דופק חלש ונשימה קלושה. "תגובה אלרגית חמורה", הוא פסק ושלף מזרק אפיפן מהתיק, אותו נעץ ישירות בירכו של קופל השרוע על השטיח. הוא הוציא מהתיק מכשיר הנשמה וחיבר אליו את קופל.

ראש המוסד הציץ בשעונו בעצבנות. הוא סימן למאבטחיו להתכונן ליציאה וצעד לעבר חדר השירותים. הפרמדיק הורה לחברו שעמד בינתיים חסר מעש, ללכת לניידת ולהביא משם אלונקה. הוא העמיס את התיק הכבד על כתפו והחל לצעוד למטה. כעבור דקות אחדות, לאחר שיוסי קופל פונה באמבולנס, פילחה צרחה את חלל הבית. "הוא נורה! ראש המוסד נורה!"

המאבטחים, שתמהו על השהות הארוכה שלו בחדר הנוחיות, מיהרו אליו. מעונו הרשמי של ראש הממשלה אמור להיות המקום השמור ביותר, והם הרפו מעט את ערנותם.

מיד כשהגיעו אל החדר הבחינו בנקב עגול עם מעט עופרת שנוצר בוודאות מירי אקדח. פניהם חוורו. נקישותיהם בחוזקה על הדלת לא הניבו דבר. הם

פרצו פנימה, והמראה שנגלה לעיניהם גרם להם לפלוט שאגה אדירה שהדהדה בכל רחבי הבית הגדול.

המאבטחים פתחו במרדף אחרי היורה האלמוני. "האמבולנס", צרח אחד מהם, "אל תתנו לו לצאת!".

הם יצאו בדהרה מהבית וגילו שהאמבולנס כבר אינו בחנייה. "זה מוכרח להיות אחד הפרמדיקים", אמר אחד מהם וירה צרור של פקודות בקשר.

המתחם השמור הפך לזירת מלחמה. כוחות גדולים הוקפצו לאזור ורחובות שלמים ברדיוס של קילומטרים נחסמו לתנועה.

המאבטחים חפנו את פניהם בכפות ידיהם. הם לא האמינו שזה קורה במשמרת שלהם.

דקות ספורות בלבד חלפו והודעה בקשר דיווחה על המציאות המהתלת: ניידת טיפול נמרץ נטושה נמצאה ברחוב רד"ק הסמוך למעון ראש הממשלה.

הם מיהרו לשם במקביל לכוחות נוספים, ומצאו אמבולנס נט"ן עם דלתות אחוריות פתוחות לרווחה. על האלונקה שכב, בהכרה מלאה אך עדיין מעורפל, יוסי קופל.

הוא הצביע על תא הנהג.

הם ניגשו לתא הנהג ושלפו תוך כדי כך את אקדחיהם. אחד ניגש לפתוח את הדלת, בעוד האחרים מחפים עליו ומקיפים גם את הפתחים הנוספים של האמבולנס בנשק שלוף.

המאבטח שפתח את הדלת גילה את נהג האמבולנס, הפרמדיק שטיפל בקופל, כשראשו שמוט על ההגה, חסר הכרה. על המושב לידו היה מונח תיק חובש מוכתם בדם ולידו אקדח מסוג גלוק 19 שעל קנהו עדיין היה מורכב משתיק קול.

הפרמדיק השני נמלט.

1

שלושה חודשים לפני, קומה 153, מגדל בורג' חליפה, דובאי

יוסי קופל, שליחו המיוחד של ראש הממשלה, נחת זה עתה במרכז החשוב של איחוד האמירויות - דובאי. נחיתתו בשדה התעופה 'אאל מכתום', המרוחק כמה עשרות קילומטרים מנמל התעופה הבינלאומי בדובאי, נועדה לצמצם אפשרות לחשיפה מיותרת. זה היה שדה קטן יותר שאיפשר נחיתה של מטוס מנהלים בשקט יחסי. זו לא הייתה הפעם הראשונה שגלגלי המטוס, ששירת לעיתים את בכירי המוסד בנסיעותיהם, התחככו על האספלט של איחוד האמירויות הערביות. למרות החורף, משב הביל טפח על פניו של קופל.

על מסלול הנחיתה, מרחק סנטימטרים אחדים ממדרגות המטוס, המתין רכב שרד תוצרת רולס רויס. קופל נכנס אליו ונבלע מאחורי החלונות השחורים. הרכב גמע את המרחק בקלות. תוך דקות ספורות כבר היה קופל באחת מ-57 המעליות של הבניין הגבוה בעולם, בורג' חליפה. המאבטחים שהקיפו אותו הביטו עליו בחשדנות. הם קיבלו משימה לשמור עליו תרתי משמע – גם שלא ייפגע וגם שלא יעשה בעיות. למרות הסכם השלום עמם, החשדנות הטבעית עדיין קיימת. בפרט בביקורים מעין אלה.

בכניסה למשרד המפואר קיבל את פניו שייח' חאמד, מי שנחשב ליורש העצר של דובאי ואחת הדמויות החזקות באמירות. שייח' חאמד לחץ את ידו בחמימות והוביל אותו פנימה.

המשרד נראה מפואר אפילו ביחס לפאר הממוצע של המקומות הנחשבים בדובאי. מכל פינה נצנצו אלמנטים מזהב. נברשות הקריסטל שיוצרו בעבודת יד שלחו קרני אור מלוטשות והעיצוב כולו סיפק השראה.

"עיצוב של ברנאר ז'וספן", לחש באוזנו יורש העצר כממתיק סוד. קופל הבין מיד את המשמעות והגיב בהתפעלות כמצופה ממנו. ז'וספן היה ידוע כמעצב על, אחד האנשים המשפיעים ביותר בעולם האדריכלות ובעלים של חברת אדריכלות מהיוקרתיות בעולם, כזה שרק עבור פגישה מקדימה איתו תיאלץ להיפרד מכמה עשרות אלפי דולרים.

הוא נשם את העיצוב לריאותיו, מנסה לספוג לקרבו כמה שיותר מהתחושה המשכרת של עושר בלתי מוגבל. בדיוק באותו הרגע פנה אליו שייח' חאמד. "אתה יודע, עם המוח שלנו והכסף שלכם נוכל לעשות דברים נפלאים".

קופל התכווץ, אך העביר נושא בדיפלומטיות.

"הגעתי הנה, ידידי השייח', כחלק ממסגרת ההבנות השקטות בין המדינות. הבנות שהן מעבר להסכמי אברהם שנחתמו פומבית. קיבלתי הנחייה מראש הממשלה להעלות מולך את נושא השלום עם סעודיה. יום אחד, כשכולנו נהיה בשלים לכך, היחסים בין המדינות ייצאו לאור. אבל זה בהחלט לא אומר שאי אפשר להרוויח בינתיים כסף ולשתף פעולה בתחומי הביטחון. אתם, כמדינה ערבית בעלת חשיבות גדולה והשפעה במסדרונות השלטון הסעודיים, יכולים להיות נדבך משמעותי בבניית היחסים המתגבשים".

שייח' חמאד חייך בשביעות רצון. "יפה אמרת. אנחנו מעוניינים להניע מהלכים כלכליים משמעותיים, אבל לשמור עליהם מתחת לרף הגלוי. כפי שפעלנו בימים של טרום הסכמי השלום. אני שמח שאנחנו יושבים כדי לבנות את המסגרת לכך. אחרי שהוכחת את נאמנותך, אני מביא את בשורת יורש העצר הסעודי, ג'מאל סולטאן, כי הסעודים מוכנים להתקדם לשלב הפרקטי".

על שולחן העץ המבריק שחצץ ביניהם, הונחו ניירות ההסכמים עליהן ביקשו הצדדים לחתום. טיוטות מקדימות שלהם הוצגו קודם לכן לראש

הממשלה, היועץ לביטחון לאומי ושר החוץ ואושרו על ידם. קופל הוסמך לבצע את החתימה בשמו של ראש הממשלה. הוא הציג ליורש העצר את ייפוי הכוח שניתן לו על ידי ראש הממשלה לחתום בשמו.

לאחר שחתמו על המסמכים המסווגים ולחצו ידיים, ביקש יורש העצר מיועציו הקרובים לעזוב את החדר ולהשאיר אותם לבד. "זה בסדר", הרגיע אותם. "הוא לא מתכוון להרוג אותי בשלב הזה". הנוכחים פנו לצאת כשעל פניהם חיוכים מאולצים מההומור הגרוע של יורש העצר.

חסר להם שלא.

לאחר שהדלתות הכבדות נסגרו, פנה שיח' חמאד לקופל בטון שקט. "אתם הישראלים, פטפטנים חסרי תקנה. אם מישהו יפטפט יותר מדי ויחשוף שמשהו קורה, ניאלץ להכחיש ולצאת נגדכם בפומבי. זה יחזיר לאחור את כל היחסים שבנינו במשך עשור. הסעודים נתנו לכם לפתוח משרד בכיסוי של ייעוץ שעל פניו לא קשור בכלל לישראל. משם תפעלו ותייצרו את החוזים המתבקשים. כמובן", הטעים, "כפי שהבטחתי לך בעבר, על כל חוזה משמעותי שתתפור - תתוגמל באופן אישי. חשבון הבנק על שמך כבר פתוח כאן, ותוכל להעביר את הכסף בדואר דיפלומטי דרך מדינה שלישית. יש גם אופציה ממש טובה של מטבעות קריפטו בחשבון ייעודי, ואני מניח שאישיות כמוך גם לא ממש תתקשה להעביר לישראל עוד כמה מטילי זהב לקינוח".

קופל התאפק לא להראות סימני חדווה גלויים. בימים האחרונים התגלעו סדקים בזוגיות שלו על רקע כלכלי. תמר אשתו, שהייתה גם אחותה של רעות, אשתו של חבר הכנסת הדתי-לאומי יונתן שטיין ונוצקה גם היא מחומרים קשיחים למדי, זעמה מאוד על כספים שהשקיע קופל אצל אחיו.

הכול החל כשיוסי נעתר לאחיו, עמית קופל, והשקיע אצלו מעל שני מיליון שקלים בעסק, שלדעתה לפחות, היה בעל סיכויי הצלחה נמוכים להפליא. אלה לא היו כספים שהיו ברשותו של יוסי קופל במלואם. הוא פדה קרן השתלמות, שבר תוכניות חיסכון עתיקות ולווה עוד כמאתיים אלף שקלים רק כדי לעמוד ברכישת מניות יסוד בחברה של אחיו.

עמית היה בוגר יחידת 8200 שהחליט להקים סטארט-אפ טכנולוגי בתחום השבבים. יוסי חשב שיש ליוזמת ההייטק סיכויים טובים להצליח וליהנות

מתשואה טובה על ההשקעה, אך תמר טענה בתוקף: "אתה משקיע את הכסף רק בגלל שמדובר באחיך. אין כאן שום שיקול כלכלי רציונלי".

ההשקעה, שעדיין הייתה בשלבי הערפל הכבדים ביותר שלה, הכניסה אותם לסחרור כלכלי. הרווחים המובטחים שהתמהמהו לבוא גרמו להם לחוש בתקופה האחרונה כמעט כפי שחשו בראשית דרכם המקצועית. המשכורות שלו ושל תמר גם יחד היו רחוקות מלהספיק לצרכי הבית, לתשלומי המשכנתא ולהחזר החוב החדודשי על חלק מההשקעה.

באחד העימותים האחרונים שלהם על הרקע הכלכלי, הבטיח לה יוסי כי בתוך זמן קצר הם ייצאו מהתסבוכת. לכן, כששמע שוב את הבטחת יורש העצר מדובאי למלא את כיסו בעמלות נדיבות כתוצאה מעסקאות שירקום, הוקל לו מאוד. "אני מודה לך הנסיך חמאד. אנחנו נעשה הרבה עסקים ונוכל לחגוג. כולנו נצא מרוצים וגם המדינות שלנו ירוויחו".

"זה קו המחשבה שאני אוהב. אתה יודע, כשיש אינטרסים אישיים בתמונה נוצרת מחויבות. זו הדרך להבטיח שגם האינטרסים של המדינה נשארים. ביום שאין יותר אינטרסים אישיים, המדינה הולכת לאבדון. אנחנו והמדינות זה אותו הדבר. זו, אם תרצה, תורת ההפעלה שלי על רגל אחת. למה אנחנו מקיימים מדינות? כדי שיהיה לנו טוב. אם לא טוב לנו, למה אנחנו צריכים מדינה?"

קופל חייך. "אתה יודע, בעולם המערבי לא באמת חושבים כך. אבל זה לא אומר שלא פועלים כך בדיוק".

"בסוף כולם אותו דבר. הפכתם את המושג אינטרסים אישיים למילת גנאי, אבל הם המניע החזק ביותר של האנושות. אנשים רוצים הרבה יותר שמשוהו יצליח - אם הם מרוויחים מכך".

"כידוע לך, אצלי המשפחה לפני הכול. אם עכשיו חסר לי כסף לפרנס את משפחתי, אעשה הכול לפתור את המצב. כל הדרכים כשרות בדרך למטרה, כל עוד הן לא פוגעות במדינה שלי ובעיקר - לא יוצאות מבין כתלי החדר הזה", הצהיר קופל.

יורש העצר האמירתי נראה מרוצה. "אני שמח על השיחה היעילה בינינו. ו... הוא לקח פאוזת קטנה כדי להפוך את הרגע לדרמטי ככל שיכול היה,

“כדי שלא תחזור בידיים ריקות לאשתך, תמסור לה מתנה ממני”.

שייח' חמאד שלף ממגירת השולחן קופסת תכשיטים הדורה והגיש אותה לקופל הנרגש. הוא סימן לו לפתוח אותה. קופל פתח את הקופסה וגילה שרשרת זהב משובצת יהלומים בגודל שלא ראה לפני כן בימי חייו.

“זה מוערך בשווי חצי מיליון דולר”, שיתף אותו השייח' בגאווה. “בוא נאמר שזה יכול לסמן את תחילת דרכנו המשותפת. מניח שעכשיו, כשאתה מתחיל לראות את התמורה בעיניים, יהיה לך קל יותר להניע תהליכים. אשתך לא תסרב אחרי שתקבל תכשיט כזה. אם היא מודאגת מהמצב הכלכלי, תמיד תוכלו למכור אותו”.

הפעם הם כבר התחבקו.